

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος	9
1. Ανακαλύπτοντας τη ζωή	11
2. Εγκαταλείψτε τις δανεικές σκέψεις.....	37
3. Η πίστη και η πεποίθηση εμποδίζουν την ελευθερία	69
4. Οι απαντήσεις έρχονται μέσα από τη συναίσθηση	101
5. Η κατάσταση της σκέψης:	
το κέντρο σας, το είναι σας, η ψυχή σας	129
6. Θρησκευτικότητα: Κατανοώντας τη ζωή.....	157
Σχετικά με τον Όσοο	191
OSHO International Meditation Resort	195
Για περισσότερες πληροφορίες	198

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Ανακαλύπτοντας τη ζωή

Αγαπημένοι μου,

Μέσα στις επόμενες τρεις ημέρες θα σας μιλήσω για την αναζήτηση της ζωής. Πριν αρχίσω να μιλάω γι' αυτή την αναζήτηση –από αύριο το πρωί και μετά– πρέπει πρώτα να πω ότι η ζωή δεν είναι αυτό που νομίζουμε. Μέχρι να το καταλάβουμε αυτό και να αναγνωρίσουμε στις καρδιές μας ότι αυτό που θεωρούμε ζωή δεν είναι καθόλου ζωή, η αναζήτηση της αληθινής ζωής δεν μπορεί να ξεκινήσει.

Αν κάποιος πιστεύει ότι το σκοτάδι είναι φως, δεν θα αναζητήσει το φως. Αν κάποιος πιστεύει ότι ο θάνατος είναι ζωή, θα στερηθεί τη ζωή. Αν αυτό που πιστεύουμε και καταλαβαίνουμε είναι λάθος, το αποτέλεσμα ολόκληρης της ζωής μας αναπόφευκτα θα είναι λάθος. Η αναζήτησή μας θα εξαρτάται από την κατανόησή μας. Έτσι, το πρώτο πράγμα που θέλω να πω είναι ότι πολύ λίγοι άνθρωποι κατακτούν τη ζωή. Όλοι κατακτούν τη γέννηση και οι περισ-

σότεροι άνθρωποι θεωρούν λανθασμένα ότι η γέννηση είναι ζωή. Αυτό που ξέρουμε ως ζωή είναι απλώς μια ευκαιρία να ανακαλύψουμε τη ζωή, να βρούμε τη ζωή ή να τη χάσουμε. Μέσα από αυτή την ευκαιρία μπορούμε να βρούμε τη ζωή, αλλά μπορούμε και να τη χάσουμε.

Αυτό που ξέρουμε ως ζωή είναι απλώς μια ευκαιρία, είναι απλώς μια πιθανότητα. Είναι ένας σπόρος από τον οποίο κάτι μπορεί να ανθίσει ή μπορεί και όχι. Είναι επίσης πιθανόν ο σπόρος να μείνει αδρανής, να μη βλαστήσει. Μπορεί να μη γεννηθούν λουλούδια από αυτόν, μπορεί να μη δώσει καρπούς. Και οι δύο αυτές πιθανότητες είναι υπαρκτές.

Έως τώρα, ο σπόρος της ζωής των περισσότερων ανθρώπων παραμένει στείρος. Στις ζωές πολύ λίγων ανθρώπων βλασταίνει ο σπόρος, ανθίζουν λουλούδια, έρχεται ευωδιά. Αυτοί είναι οι λιγοστοί άνθρωποι που λατρεύουμε και θυμόμαστε. Αλλά δεν θυμόμαστε ποτέ ένα πράγμα: έχει δοθεί και σε εμάς ο ίδιος σπόρος, μπορούμε να πετύχουμε και εμείς το ίδιο άρωμα.

Εκτός αν, όταν βλέπει ανθρώπους όπως ο Μαχαβίρα, ο Βούδας, ο Κρίσνα και ο Χριστός, κάποιος θεωρεί ότι είναι ταπεινωτικό να έχει και εκείνος τον ίδιο σπόρο μέσα του και να μπορεί να πετύχει επίσης την ίδια ζωή με αυτούς, όλη η λατρεία και οι προσευχές του είναι μάταιες. Είναι μια απλή προσποίηση, υποκρισία.

Για να αποφύγουμε αυτή την οδύνη, για να αποφύγουμε αυτόν τον πόνο, έχουμε μετατρέψει τον Κρίσνα, τον Βούδα και τον Μαχαβίρα στον «ευλογημένο» – στον Θεό. Αν ήταν συνηθισμένα ανθρώπινα όντα σαν εμάς, εμείς θα ντρεπόμασταν που είμαστε ανθρώπινα όντα. Αν ήταν σαν εμάς, δεν θα υπήρχε μέρος και δυνατότητα να δραπετεύσουμε. Για να αποφύγουμε αυτή την ταπείνωση, αυτό τον πόνο και την

οδύνη, έχουμε αρχίσει να τους αποκαλούμε Θεό, Υιό του Θεού, τιρθανκάρα,* και διάφορα άλλα. Αποκαλώντας τους Θεό, Υιό του Θεού ή τιρθανκάρα, τους έχουμε φορτώσει με ανόητα πράγματα. Όλοι αυτοί οι άνθρωποι ήταν σαν εμάς, ήταν συνηθισμένα ανθρώπινα όντα. Αλλά οι περισσότεροι άνθρωποι σπόροι είναι ανίκανοι να ανθίσουν. Πολύ λίγοι σπόροι της ζωής ανθίζουν τόσο τέλεια, ώστε αρχίζει μέσα τους να διαφαίνεται ένα θεϊκό φως.

Αν η θρησκεία έχει κάποιον σκοπό, είναι αυτός: όλοι οι σπόροι πρέπει να γίνουν αυτό που είναι ο σκοπός τους να γίνουν, αυτό που είναι κρυμμένο μέσα τους πρέπει να εκδηλωθεί. Αν δεν συνειδητοποιήσουμε ότι αυτό που κάνουμε και η κατεύθυνση στην οποία κινούμαστε είναι τελείως λάθος, καμία επανάσταση, καμία μεταμόρφωση, καμία μεταβολή δεν θα είναι δυνατή. Αυτό είναι το πρώτο πράγμα που θέλω να σας πω σήμερα.

Αυτό που ξέρουμε ως ζωή δεν είναι τίποτα περισσότερο από έναν αργό και σταδιακό θάνατο, ημέρα με την ημέρα. Ένας τόσο μακρόσυρτος θάνατος δεν μπορεί να ονομαστεί ζωή. Αν ένας άνθρωπος πεθάνει εβδομήντα χρόνων, η διαδικασία του θανάτου διαρκεί εβδομήντα χρόνια. Κάποιος μπορεί να πεθάνει εκατό χρόνων, κάποιος άλλος πενήντα – απλώς συνεχίζουμε, θεωρώντας μέσα μας ότι αυτή η μακρά διαδικασία του θανάτου είναι ζωή. Σήμερα, η διάρκεια ζωής σας είναι μία ημέρα λιγότερη από ό,τι ήταν χθες και αύριο θα είναι λιγότερη κατά μία ακόμη μέρα. Αυτό που πιστεύετε ότι είναι αύξηση στην ηλικία στην πραγματικότητα είναι μείωση της ηλικίας. Οι ημέρες που γιορτάζετε ως

* Στον τζαϊνισμό, *τιρθανκάρα* σημαίνει σωτήρας και πνευματικός δάσκαλος του ντάρμα (το μονοπάτι της αρετής). (Σ.τ.Μ.)

γενέθλια δεν είναι τίποτα περισσότερο από ορόσημα που δείχνουν ότι ο θάνατος έρχεται πιο κοντά. Και αφού τρέχουμε προς όλες τις κατευθύνσεις, διαπιστώνουμε ότι στο τέλος φτάσαμε στον θάνατο.

Τρέχουμε προς κάθε πιθανή κατεύθυνση, λαμβάνουμε χίλια δυο μέτρα και κάνουμε χίλια δυο σχέδια: κάνουμε τα πάντα, αλλά όλο μας το τρέξιμο δεν είναι τίποτα περισσότερο από μια προσπάθεια να αποφύγουμε τον θάνατο. Κάποιος μπορεί να συσσωρεύει πλούτο, άλλος δόξα, ένας τρίτος μπορεί να συσσωρεύει κύρος, και κάποιος μπορεί να προσπαθεί να αποκτήσει δύναμη· όλες αυτές οι προσπάθειες γίνονται απλώς και μόνο για να αποφύγουμε αυτό το ένα πράγμα. Έτσι ώστε, όταν έρθει ο θάνατος, να έχουμε μια άμυνα, ένα μέτρο ασφάλειας για να προστατευτούμε από εκείνον. Όμως όλα αυτά αποτυγχάνουν. Ο θάνατος απλώς έρχεται.

Αυτό μου θυμίζει μια σύντομη ιστορία...

Ένας αυτοκράτορας από τη Δαμασκό ονειρεύτηκε ένα βράδυ ότι στεκόταν δίπλα στο άλογό του κάτω από ένα δέντρο. Μια σκοτεινή σκιά ήρθε από πίσω και έβαλε το χέρι της πάνω στον ώμο του. Όταν γύρισε και κοίταξε, φοβήθηκε.

Η σκιά είπε: «Είμαι ο Θάνατος, και αύριο θα έρθω να σε πάρω, γι' αυτό να είσαι έτοιμος και να φροντίσεις να φτάσεις στο μέρος που έχει επιλεγεί».

Εύπνησε, το όνειρο εξαφανίστηκε, αλλά εκείνος φοβήθηκε. Όταν ήρθε το πρωί, κάλεσε όλους τους σπουδαίους και πιο φημισμένους αστρολόγους του βασιλείου του. Κάλεσε καταξιωμένους λόγιους που ήξεραν να ερμηνεύουν όνειρα και τους ρώτησε: «Τι σημαίνει αυτό το όνειρο; Τι δείχνει; Χθες βράδυ στο όνειρό μου είδα μια σκοτεινή σκιά που έβαλε το χέρι της στον ώμο μου λέγοντας: “Είμαι ο

Θάνατος, και αύριο θα έρθω να σε πάρω, γι' αυτό να είσαι έτοιμος και να φροντίσεις να φτάσεις στο μέρος που έχει επιλεγεί”».

Δεν υπήρχε πολύς χρόνος. Είχε μόνο εκείνη την ημέρα επειδή ο Θάνατος θα έφτανε το απόγευμα, στο ηλιοβασίλεμα. Οι αστρολόγοι είπαν: «Δεν έχουμε πολύ χρόνο να σκεφτούμε. Πάρε το πιο γρήγορο άλογο που έχεις και φύγε από εδώ όσο πιο γρήγορα μπορείς. Όσο πιο μακριά πας, τόσο το καλύτερο».

Δεν φαινόταν να υπάρχει άλλη επιλογή. Τι άλλο θα μπορούσε να σκεφτεί κανείς; Αυτή ήταν η μόνη λύση: έπρεπε να φύγει όσο πιο μακριά μπορούσε από εκείνο το παλάτι, από εκείνη την πόλη. Ποιος άλλος τρόπος μπορεί να υπήρχε για να σωθεί; Αν σας είχε ρωτήσει κάποιος, εσείς τι θα μπορούσατε να προτείνετε; Ή, αν είχε ρωτήσει κάποιος εμένα, τι άλλο θα μπορούσα να είχα πει; Εκείνοι οι αστρολόγοι τον συμβούλευσαν σωστά. Το μυαλό του ανθρώπου δεν μπορεί να σκεφτεί πιο μακριά από αυτό, δεν μπορεί να βρει μια καλύτερη λύση. Ήταν ξεκάθαρο: έπρεπε να φύγει από το παλάτι για να σωθεί από τον Θάνατο.

Φυσικά, δεν έλειπαν στον αυτοκράτορα τα γρήγορα άλογα. Είχε τα γρηγορότερα και τα καλύτερα. Ζήτησε ένα από τα πιο γρήγορα άλογα, το ίππευσε και άρχισε να απομακρύνεται γοργά. Το άλογο έτρεχε γρήγορα και με αυτή την ταχύτητα, σιγά σιγά άρχισε να χαλαρώνει το μυαλό του αυτοκράτορα. Όπως ήταν φυσικό, απέκτησε αυτοπεποίθηση: θα έτρεχε όσο πιο γρήγορα μπορούσε, τώρα θα σωζόταν.

Σιγά σιγά, άφησε την πρωτεύουσα πίσω, άφησε την πολιτεία του πίσω, άφησε πόλεις και χωριά πίσω. Το άλογο συνέχισε να τρέχει με την ίδια μεγάλη ταχύτητα. Ο αυτοκράτορας δεν ξεκουράστηκε πουθενά· δεν έφαγε τίποτα και

δεν ήπια νερό. Ποιος θα σταματούσε; Ποιος θα έτρωγε ή θα έπινα νερό με τον Θάνατο να τον κυνηγάει; Και δεν έκανε ούτε για το άλογο διάλειμμα. Δεν φρόντισε να του δώσει νερό. Ήταν ζωτικής σημασίας για εκείνον να πάει όσο πιο μακριά μπορούσε εκείνη την ημέρα.

Ήρθε το απόγευμα. Ο βασιλιάς είχε απομακρυνθεί πολύ από το παλάτι του και ήταν πανευτυχής. Μέχρι το απόγευμα ήταν λυπημένος, αλλά στο τέλος του απογεύματος άρχισε να σιγομουρμουρίζει τραγούδια. Είχε την αίσθηση ότι τώρα είχε φτάσει αρκετά μακριά. Μέχρι να έρθει το βράδυ ήταν εκατοντάδες χιλιόμετρα μακριά.

Την ώρα που έδινε ο ήλιος, μπήκε σε ένα κοντινό άλσος με δέντρα μάνγκο, έδεσε το άλογό του και στάθηκε κάτω από ένα δέντρο. Ήταν απόλυτα χαλαρός. Ήταν έτοιμος να ευχαριστήσει τον Θεό που είχε φτάσει τόσο μακριά, όταν το ίδιο χέρι που είχε δει την προηγούμενη νύχτα στο όνειρό του άγγιξε τον ώμο του. Φοβήθηκε. Γύρισε προσεκτικά – και είδε την ίδια σκοτεινή σκιά να στέκεται εκεί.

Η σκοτεινή σκιά τού είπε: «Ανησυχούσα πολύ για το αν θα κατάφερνες να φτάσεις τόσο μακριά ή όχι, καθώς αυτό είναι το μέρος που είναι γραφτό σου να πεθάνεις. Αναρωτιόμουν πώς θα ήταν δυνατόν να ταξιδέψεις μια τόσο μεγάλη απόσταση. Αλλά το άλογό σου ήταν πολύ γρήγορο και ίππευσες πολύ καλά. Ήρθες τη σωστή στιγμή».

Όσο μακριά κι αν τρέξουμε, θα συμβεί. Δεν έχει σημασία αν είδατε το όνειρο ή όχι. Είναι αναπόφευκτο να συμβεί: μια μέρα θα συναντήσετε τον θάνατο στο μέρος όπου είναι γραφτό να τον συναντήσετε.

Οι κατευθύνσεις προς τις οποίες τρέχουμε μπορεί να διαφέρουν, οι διαδρομές μας μπορεί να είναι διαφορετικές

και η ταχύτητα των αλόγων μας να ποικίλλει – αυτό είναι πιθανό. Αλλά τελικά δεν θα έχει μεγάλη σημασία. Κάποια μέρα, κάτω από κάποιο δέντρο, ένα χέρι θα ακουμπήσει στον ώμο σας. Και τότε θα φτάσετε να συναντήσετε εκείνον από τον οποίο τρέχατε να ξεφύγετε. Εκείνη τη μέρα θα φοβηθείτε. Στην πραγματικότητα, απλώς τρέχατε προς αυτό από το οποίο προσπαθούσατε να ξεφύγετε. Δεν υπάρχει τρόπος να ξεφύγετε από τον θάνατο.

Όπου κι αν τρέξουμε, απλώς τρέχουμε προς τον θάνατο. Το ίδιο το τρέξιμο μας οδηγεί προς τον θάνατο. Όποιος τρέχει θα φτάσει στον θάνατο. Ένας φτωχός μπορεί να τρέχει πολύ αργά. Δεν έχει άλογο, επομένως θα πρέπει να τρέξει χωρίς άλογο. Ένας πλούσιος θα τρέχει με ένα μεγαλύτερο άλογο και οι αυτοκράτορες μπορεί να τρέχουν με ένα γρήγορο άλογο. Αλλά στο τέλος εκείνοι που δεν έχουν άλογο θα φτάσουν στο ίδιο μέρος –τον θάνατο– στο οποίο έχουν φτάσει και εκείνοι που έχουν άλογο. Τότε ποια είναι η λύση; Ποιο είναι το μονοπάτι; Τι μπορεί να γίνει;

Το πρώτο πράγμα που θα ήθελα να σας πω είναι πως ό,τι κι αν κάνετε απλώς θα σας οδηγήσει στον θάνατο. Αυτό δεν αποτελεί έκπληξη. Ακόμα και στο παρελθόν, ό,τι κι αν έκαναν οι άνθρωποι, τους πήγαινε στον θάνατο. Πολύ λίγοι άνθρωποι έχουν ξεφύγει από τον θάνατο. Αυτό που έκαναν για να υπερβούν τον θάνατο εσείς δεν το κάνετε. Όποιες προετοιμασίες κι αν κάνετε, είναι απλώς προετοιμασίες για τον θάνατο. Μπορεί να το θεωρείτε ευχάριστο ή δυσάρεστο αυτό, αλλά η αλήθεια είναι: όλες οι προετοιμασίες μας δεν είναι τίποτα παρά μια προετοιμασία για τον θάνατο. Αυτές τις τρεις ημέρες, θα ήθελα να σας πω ποια είναι τα σημάδια για την προετοιμασία του θανάτου και πώς μπορούν να γίνουν οι προετοιμασίες για τη ζωή.

Είναι πιθανόν κατά βάθος να έχετε την επιθυμία να γνωρίσετε και να ανακαλύψετε τη ζωή. Στην πραγματικότητα, δεν υπάρχει ούτε ένα άτομο που να μην έχει την επιθυμία να βρει τη ζωή. Και ωστόσο υπάρχει κάποιο είδος τρέλας, κάποια βαθιά τρέλα που έχει πλήξει όλη την ανθρωπότητα. Αμέσως όταν ένα νεογέννητο παιδί έρχεται στον κόσμο, μνείται στην ίδια τρέλα. Ίσως να είναι φυσικό. Αν ένα παιδί δεν μνηθεί σε αυτήν, θα μας φανεί τρελό. Την ημέρα που ο Μαχαβίρα έφυγε από το σπίτι του, οι άλλοι τον θεώρησαν τρελό. Την ημέρα που ο Βούδας το έσκασε από το σπίτι του, θεωρήθηκε και εκείνος τρελός, και ο Χριστός είχε θεωρηθεί επίσης τρελός. Όλη η ανθρωπότητα ζει στην παραφροσύνη, κι έτσι όποτε γεννιέται ένας λογικός άνθρωπος, θεωρείται τρελός.

Ίσως να καταλάβετε αυτό που θέλω να πω καλύτερα αν σας αφηγηθώ μια σύντομη ιστορία...

Κάποια μέρα, νωρίς το πρωί, μια ηλικιωμένη γυναίκα ήρθε και πέταξε κάτι στο πηγάδι του χωριού και ανακοίνωσε ότι όποιος έπινε νερό από εκείνο το πηγάδι θα τρελαινόταν. Υπήρχαν μόνο δυο πηγάδια στο χωριό. Το ένα ήταν μέσα στο χωριό και το άλλο ήταν στο παλάτι του βασιλιά. Έως το βράδυ όλο το χωριό είχε τρελαθεί, καθώς δεν είχαν άλλη επιλογή παρά να πουν νερό από το πηγάδι τους. Μόνο τρία άτομα –ο βασιλιάς, η βασίλισσα και ο πρωθυπουργός– δεν ήπιαν νερό από το πηγάδι του χωριού, κι έτσι δεν τρελάθηκαν.

Διαδόθηκε μια φήμη στο χωριό: φαίνεται ότι ο βασιλιάς τρελάθηκε. Και αυτό είναι φυσικό – από τη στιγμή που τρελάθηκε όλο το χωριό, κάποιος που δεν είναι τρελός σίγουρα θα μοιάζει τρελός σε όλους τους άλλους. Είναι απλή

αριθμητική. Έτσι όλοι στο χωριό ανησύχησαν πολύ και ταράχτηκαν. Ανάμεσά τους, εκείνοι που ήταν σπουδαίοι στοχαστές... Συνήθως, οι τρελοί είναι σπουδαίοι στοχαστές. Γι' αυτό υπάρχει πολύ λιγότερο κενό ανάμεσα σε ένα τρελό άτομο και σε έναν στοχαστή: οι στοχαστές συχνά τρελαίνονται και οι τρελοί συχνά αρχίζουν να σκέφτονται.

Έτσι, ανάμεσα σε εκείνους τους τρελούς υπήρχαν μερικοί στοχαστές και μερικοί πολιτικοί. Συγκεντρώθηκαν όλοι για να αποφασίσουν τι πρέπει να κάνουν. Πίστευαν ότι, αν δεν απομάκρυναν τον βασιλιά, όλα θα κατέρρεαν. «Αν ο βασιλιάς είναι τρελός, ποιος θα διοικεί το βασίλειο;»

Το βράδυ, συγκεντρώθηκαν έξω από το παλάτι φωνάζοντας συνθήματα που έλεγαν ότι, αφού ο βασιλιάς είχε τρελαθεί, ο πρωθυπουργός είχε τρελαθεί, και το ίδιο και η βασίλισσα, τώρα δεν είχαν άλλη επιλογή παρά να απομακρύνουν τον βασιλιά.

Ο βασιλιάς, η βασίλισσά του και ο πρωθυπουργός στέκονταν στη στέγη του παλατιού και αναρωτιούνταν τι έπρεπε να κάνουν. Όλοι οι υπηρέτες και οι στρατιώτες τους είχαν επίσης τρελαθεί. Όλοι είχαν τρελαθεί, επομένως τι θα γινόταν τώρα;

Ο βασιλιάς είπε στον πρωθυπουργό: «Σκέψου γρήγορα τι πρέπει να κάνουμε».

Είπε: «Δεν υπάρχει άλλη διέξοδος παρά να πιούμε αμέσως νερό από το πηγάδι του χωριού».

Είπαν και οι τρεις τους στον κόσμο: «Περιμένετε, θα πάμε να βρούμε κάτι για να θεραπεύσουμε την τρέλα μας».

Πήγαν στο πηγάδι του χωριού και ήπιαν το νερό. Εκείνο το βράδυ, έλαβε χώρα μεγάλη γιορτή στο χωριό. Ο κόσμος χόρευε και τραγουδούσε: ο βασιλιάς είχε βρει ξανά τα λογικά του.

Η ανθρωπότητα έχει πληγεί από μια βαθιά και θεμελιώδη παραφροσύνη, και μνύμε τη νέα γενιά των παιδιών μας σε αυτή την τρέλα. Όλα τα παιδιά που αρνούνται να μνηθούν θα θεωρούνται επαναστατικά. Τα παιδιά που αρνούνται να μνηθούν σε αυτή την τρέλα θα μας φαίνονται τρελά, κι έτσι, για να διασφαλίσουμε ότι θα τρελαθούν και εκείνα, τα αναγκάζουμε να ακολουθήσουν το ίδιο μονοπάτι.

Είναι πολύ επικίνδυνο να είσαι λογικός σε αυτόν τον κόσμο· ένα λογικό άτομο πρέπει να πληρώσει ένα βαρύ τίμημα για τη λογική του. Κάποιος πρέπει να αντιμετωπίσει μια σφαίρα, κάποιος άλλος πρέπει να πει δηλητήριο, κάποιος άλλος πρέπει να σταυρωθεί. Οι λογικοί άνθρωποι δεν είναι ανεκτοί σε έναν κόσμο γεμάτο τρελούς. Σε αυτόν τον κόσμο, όσο πιο τρελό είναι ένα άτομο, τόσο πιο γοητευτικό φαίνεται επειδή μοιάζει να είναι ένας από εμάς. Μοιάζει να περπατάει στο ίδιο μονοπάτι που περπατάμε εμείς.

Γι' αυτό θα σας μιλήσω για το πώς να ξεφορτωθείτε την κατάσταση βαθιάς τρέλας που έχει παγιδεύσει την ανθρωπότητα. Αν δεν προσπαθήσετε να βρείτε μια διέξοδο, το αποτέλεσμα θα είναι ο θάνατος. Ο,τι κι αν κάνετε, στο τέλος ο θάνατος θα σας πιάσει – όχι απαραίτητα στο μακρινό μέλλον. Μπορεί να σας πιάσει αύριο, μπορεί να σας πιάσει σήμερα. Μπορεί να σας πιάσει ακόμα και τώρα.

Απόψε λοιπόν αναλογιστείτε αυτό: αν οτιδήποτε κάνετε απλώς σας οδηγεί στον θάνατο, τότε τι νόημα έχει να το κάνετε; Αν οτιδήποτε κάνετε δεν οδηγεί το βήμα σας προς την αθανασία, αν τα μάτια σας δεν ανοίγουν προς την αθανασία, και αν η ζωή σας δεν κινείται προς την κατεύθυνση στην οποία ο θάνατος δεν λαμβάνει χώρα, ποιος είναι ο σκοπός του; Τι νόημα έχει;